

En Rovelló i la Guineu

Tot comença en un bosc dens i verd on vivia en Rovelló, un rovelló anomenat en Rovi. En Rovi era conegut en tot el bosc per la seva velocitat inigualable, cosa que el feia extremadament orgullós. No hi havia dia en què no presumís de les seves habilitats davant dels altres animals. Una tarda, mentre passejava pel bosc, va trobar-se amb la Gina, una guineu vella i sàvia, coneguda per la seva astúcia.

En Rovi, confiant en les seves capacitats, no va trigar a començar a fanfarronejar davant de la Gina. Li va dir que era capaç de córrer més de pressa que qualsevol altre animal del bosc i que ningú mai no podia superar-lo en una cursa. La Gina, que havia vist moltes coses al llarg de la seva vida i coneixia bé la naturalesa de l'orgull, va decidir donar-li una lliçó a en Rovi.

Amb un somriure astut, la Gina va acceptar el repte d'en Rovi. Va proposar una cursa des del gran roure fins al rierol que creuava el bosc. En Rovi, segur de la seva victòria, va acceptar immediatament, pensant que seria una manera fàcil de demostrar un cop més la seva superioritat.

Els altres animals del bosc es van reunir per veure la cursa. En Rovi es va passar el temps abans de la cursa escalfant i presumint davant dels altres, mentre que la Gina simplement es va asseure tranquil·lament a l'ombra d'un arbre, observant el comportament d'en Rovi.

Quan va arribar el moment, la guineu i el rovelló es van posicionar a la línia de sortida. Al senyal, en Rovi va sortir disparat amb tota la seva força, corrent a una velocitat impressionant. Però la Gina, amb calma i astúcia, va esperar uns moments abans d'encetar la cursa.

Mentre en Rovi corria, la Gina va prendre un camí diferent, més curt i menys visible, que coneixia gràcies a la seva experiència i coneixement del bosc. En Rovi, per la seva banda, esgotat per l'esforç i segur de la seva victòria imminent, ni tan sols es va adonar que la Gina no corria pel mateix camí.

Quan en Rovi va arribar al rierol, es va trobar amb la sorpresa que la Gina ja l'esperava allà, reposant tranquil·lament. En Rovi no podia creure-ho; la seva cara de sorpresa i desconcert era evident. La Gina li va explicar llavors que no sempre la força o la velocitat són les millors eines, sinó que sovint, la intel·ligència i l'experiència són més valuoses.

Aquesta cursa va ser una gran lliçó per a en Rovi. Va aprendre que l'orgull i la prepotència poden cegar, i que no sempre és el més ràpid el que guanya, sinó el més astut. A partir d'aquell dia, en Rovi va començar a valorar les qualitats dels altres animals i a respectar-los més, conscient que cada un té les seves pròpies forces i habilitats.